

32. neděle v mezidobí A

Podobenství o 10 pannách, které měly vítat ženicha. Mohlo by se to říci i jinými dnešními slovy. Svatba si objednala několik taxikářů, kteří je měli vozit. Přijeli na určenou hodinu k domu, ale jak to bývá, ženich měl nějaké zpoždění. A tak unavení taxikáři položili hlavu na volant a usnuli. Najednou někdo klepe na okno auta - už jsou tady. Rychle každý otočí klíčkem, aby auto bylo připraveno. A co jeden vidí. Ručička benzínu ukazuje na konec červené, jak mohl na to zapomenout. S tím se nedá daleko jet, byl by to průšvih, kdyby se svatební kolona musela kvůli němu zastavit, protože mu dokuckal motor. Rychle, jde za kamarády: - „Nemáte náhodou kanistr navíc?“ Nemají, to už dnes nikdo nevozí, ani žádné zlodějské hadičky na přečerpávání. Nejsnadnější je zajet k pumpě. Snad to ještě stihne. Nestihl. Byla tam fronta. Už byli na hostině, kam byli i taxikáři pozvaní. Když tento poslední vstoupil do dveří, všichni se mu vysmáli: „To tě není hanba po tom všem ještě přijít na hostinu?“ Dobře ví, že zde už není jeho místo.

Jsme Bohem pozváni na něco velikého. Ale časem přichází únava, je to přirozené, na všechny. Je důležité moci večer klidně usnout, když člověk přehlédne prožitý den.

Velké události biblických dějin se děly uprostřed noci - vyjití z Egypta, přežití Rudým mořem, narození Krista, zmrtvýchvstání Krista, tak se očekává i Boží soud. A něco nelze na poslední chvíli dohnat, když se na to nemyslelo dřív. Prostě něco musí být v zásobě. Zřejmě jde o víru se všemi jejími projevy, o víru, která musí být osobní, o kterou se nelze podělit.

Ale starověký spisovatel Origenes k tomu říká, že ani to, že něco schází, není ještě to nejhorší. Říká, že největší problém byl, když v tu nejdůležitější chvíli někam panny odešly nebo naši řidiči odjeli. Místo toho, aby s důvěrou zůstali, třeba s prázdnýma rukama a nádrží a s vírou pohasínající nebo už zcela vyhaslou. Kdo s důvěrou zůstal, vešel na svatbu, ženich je přece v takové situaci velkorysý, než aby měřil velikost plamene nebo zásobu benzínu. Kdo odešel, nevěřil v milosrdenství a odpuštění, promeškal setkání.

Tady můžeme namítnout, že jim to přece ty moudré poradily. Zřejmě tu představují církev. - to je nečekané. Ale není to první příklad, kdy církev někoho odradila, když někdo v církvi příliš lidsky smýšlel, když někoho poslal v nejlepší případě do obchodu.

Učedníci Ježíšovi okřikovali slepého u Jericha, aby nekřičel a nedral se k Ježíšovi a zakazovali matkám chodit pro požehnání, protože dneska se nežehná. Kdo se nenechal odradit a šel za svým vnitřním hlasem, kdo vydržel zkoušku, setkal se s Ježíšem, který navenek mohl zanikat v zástupu.

Dnes je 400. výročí bitvy na Bílé Hoře u Prahy, která se v dějinách církevních i světských stále znovu připomíná kvůli zásadní změně situace politické i náboženské, kterou to přineslo. Krátce řečeno - císař sídlící ve Vídni byl katolík. Velká část českých stavů - jakýsi zemský parlament, byli vyznání protestantského. Nebyli s vládou spokojeni. Dopustili se zrady, pozvali si cizího krále své víry a hned ho korunovali. Předpokládali odpor, a proto si najali placené vojsko. Císař udělal to samé a na různých místech se válečně střetávali bez jednoznačného výsledku. Od střetu na Bílé Hoře se také nečekalo konečné rozuzlení problému. Bitva trvala jen 2 hodiny, nový král tam jel až poté, co dobře poobědval, a už byl jen zastaven svými prchajícími oddíly. Přepadl ho strach a prchal ze země. Tím vyklidil pole pro řádného císaře a Stavové se ocitly v postavení zrádců a také se tak s nimi zacházelo. Otevřela se situace pro růst katolického vyznání. Posouzení situace se vším co následovalo má více diskutabilních rovin. Mnozí to tehdy viděli jako zázrak. Na místě bitvy stojí od té doby klášter s poutním kostelem a řeholní sestry tam denně prosí o Boží milosrdenství a pro národ a smír mezi českými křesťany.

Náhlý zvrát válečné situace může být viděn jako biblický příchod ženicha, jakoby řekl: „A dost!“ A ukáže se, na co je kdo připraven. Bohužel se strany rozešly a nekonečně obviňovaly a dlouho hledaly víru v projevy Božího milosrdenství mezi sebou, aby je sblížilo na jiné rovině.

Bartoš

